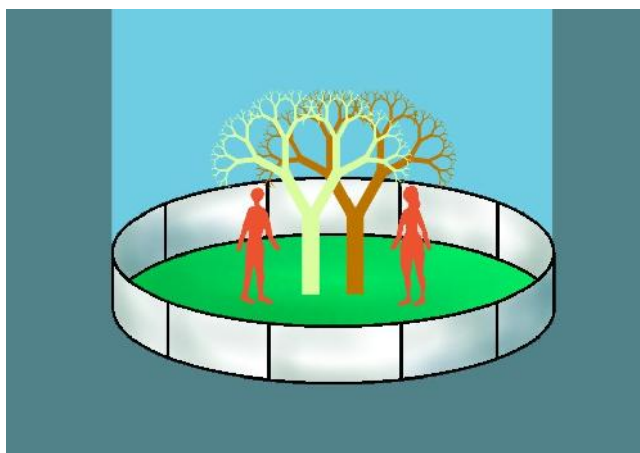

16. STROM POZNÁNÍ DOBRÉHO A ZLÉHO

Biblickým modelem živé buňky ve struktuře jádro – obal, je také obraz pozemského ráje před Adamovým pádem. Mohu-li obraz genetického kódu života (DNA) v této živé buňce biblického ráje vidět ve „Stromu života“ uprostřed zahrady, je pak obrazem buněčného

obalu (membrány) ohrada kolem této zahrady. Přestože Písmo o této ohradě nic neříká, myslím, že je dobré si uvědomit, že každá zahrada je zahradou jen tehdy, je-li nějak ohraničena a oddělena od okolního světa třeba plotem, ohradou, nebo alespoň čarou v písku. Pak je i pozemský ráj jako místo trvalé Boží přízně, také duchovně oddělen od okolního světa, kde tomu tak není.

Pokud se nám podaří představit si v této duchovní scénografii prostorové aranžmá všech možných duchovních pohybů mezi rájem a nerájem, možná lépe porozumíme tomu, v čem je pravá podstata HŘÍCHU, která jde nad rámec morálky.

HŘÍCH totiž zrušil ráj a člověk se tak ocitl mimo tuto ohradu vymežující chráněnou oblast Boží přízně a trvalé přítomnosti jeho slávy, ve které směl člověk bez HŘÍCHU v pokoji a nerušeně přebývat.

Současná věda také stále detailněji zjišťuje, že podmínky života na naší planetě jsou v rámci celého vesmíru nastaveny v tak nepatrném rozmezí (velmi úzce až „tip-top“) ve všech známých fyzikálních parametrech, které splňuje snad prý jen jediné místo v celém vesmíru – naše planeta. Prý jen nepatrná odchylka v jediném z těchto parametrů (např. v teplotě, tlaku, magnetismu, gravitaci, radiaci atd. atd.) ruší podmínky života. Biologický život má tedy ve vesmíru své pevné mantinely. Proč by totéž, co platí pro biologický život, nemohlo platit i pro život věčný? Tedy proč by neměly platit podobně reálné mantinely i pro mravní a duchovní život člověka, jako ochrana jeho vztahu k NEBI a jeho Stvořiteli?

To, že duchovní svět nevidíme ani nevnímáme ještě neznamená, že v něm nejsme, že se nás netýkají jeho podmínky života, tentokrát již věčného.

Jestliže ve fyzickém světě jsou zdroje i takových energií, které jsou s biologickým životem neslučitelné (radiace) a přesto je Bůh stvořil kvůli rovnováze všech věcí a sil ve vesmíru, proč by nemohly existovat i zdroje takových informací, které jsou podobně škodlivé a podobně neslučitelné tentokrát s životem věčným?

Protože duchovní svět prostupuje každé místo tohoto světa a informace se váží ke každému slovu, které lze vyslovit kdekoliv ve vesmíru, je možné, že právě proto mohly být životně nebezpečné informace volně dostupné i uvnitř ohrady pozemského ráje.

Církev se ale zatím vždy držela jen morálního hlediska, které říká, že Bůh dal strom se „zakázaným ovocem“ doprostřed zahrady jen proto, aby měl člověk prostor pro svobodnou vůli. Člověk se prý mohl svobodně rozhodnout k poslušnosti jen tehdy, měl-li také možnost neposlechnout. To ale není zcela přesné. Ten strom nebyl žádnou Boží nástrahou, ten strom v té zahradě nemohl nebýt z nějakých nám zapovězených technických důvodů.

Bůh ale člověku nic nezatajil a oznámil mu své varování předem. Život v Boží slávě byl smluvní záležitostí už v ráji ještě před HŘÍCHEM. Smrtící účinek mělo hlavně to zakázané poznání samo, nikoliv jenom Adamovo morální selhání v neposlušnosti Bohu.

Myslím si, že jak toto technicky kosmologické hledisko, týkající se počátečního stvoření NEBE a ZEMĚ včetně všech nebezpečných energií i informací nutných k rovnováze všech věcí ve stvoření, tak i smluvně morální hledisko vyžadující poslušnost člověka jako nutný předpoklad k jeho konečnému spasení v NEBI, si nijak neodporují.

Strom poznání dobrého a zlého

Tématem předešlé kapitoly byla „Čtnost a Poznání“ a proto považuji za vhodné si všimnout, jak fenomén Poznání sehrál negativně rozhodující roli v životě Adama a Evy už v ráji, neboť jedli zakázané ovoce ze „Stromu Poznání dobrého a zlého“ a tím uvedli celé lidstvo do stavu porušenosti před Bohem.

Uprostřed zahrady Eden byly dva stromy, ne jen „Strom života“, ale také „Strom poznání dobrého a zlého“. Člověk byl satanem sveden k tomu, aby porušil Boží smlouvu, jedl zakázané ovoce z tohoto stromu a tak propadl smrti. Z Písma dnes víme, že Kristova krev prolitá na kříži za hříchy světa má moc očistit nás od každého hříchu, tedy i od každého škodlivého Poznání, (pokud se ho před Bohem zřekneme a vyznáme jako svůj hřích).

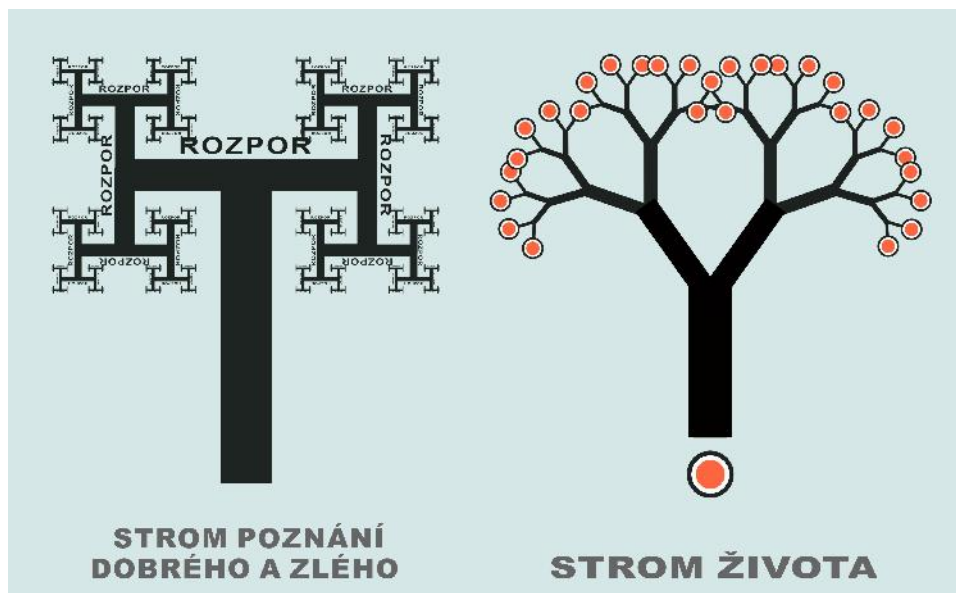
Bůh má moc očistit naše srdce, i když si svůj hřích stále pamatujeme. Neznamená to však, že se teď smíme beztrestně zajímat o jakoukoliv nečistou (okultní) nauku a otvírat tak své srdce i mysl těmto informacím, sytit se jimi a rizkovat tak znečištění.

Hned od začátku života víry jsem zcela intuitivně (aniž bych si to někde ověřoval) rozpor dobrého a zlého ze stromu Poznání přirovnával k prenatalnímu vnímání embria (a záhy i novorozence a batolete do určitého věku), které v lůně své matky zakouší jen samé dobro. Zatím žádné rozporné Poznání nemá, nerozlišuje mezi dobrým a zlým a tím pádem je stále jakoby v ráji. Poznání rozpornosti mezi dobrým a zlým jsem přirovnával k dětskému poznání bolesti.

Každé dítě se prý musí jednou spálit o kamna, aby pochopilo, proč maminka stále říká, že na ně nesmí sahat. Dítě náhle poznává, že jsou v jeho dosahu uprostřed „bezstarostného ráje domova“ také některé zlé věci. Může ale zároveň začít chápat i ten rozpor, že i ta zlá kamna jsou pro jeho domov principiálně také něčím dobrá a potřebná. V otázce věčného života zřejmě nebylo možno v ráji takto experimentovat.

Rick Joyner v knížce „Pochodeň a meč“ odvážně tvrdí, že naopak i to dobré ze „Stromu poznání“ je ve svém důsledku také zlé, neboť nevede k životu, ale zůstává ve smrti. Jeho prorocké sny v této knížce jsou plné obrazů, kde ne jen současná americká veřejnost, ale i církve na celém světě se neustále sytí jen a jen ovocem z tohoto stromu. Toto ovoce pak lidi ve světě rozděluje a žene proti sobě a církvím také bere duchovní živost a tím i účinnost svěřeného poselství o věčném životě.

Vztah dobra a zla ze stromu poznání – pokud nezůstanu jen u elementárních morálních představ dobra a zla – může také evokovat logiku lidského diskursivního (tj. přebíhavého) způsobu myšlení, které je založeno převážně na kritice a srovnávání a v důsledku pak vede jen k nesmířlivému antagonismu různých ideologií. Může připomínat i filosofickou dialektiku hegelovské triády: „téze – antitéze – syntéze“, kde se vždy každá syntéza logicky stává novou tézí, která je vzápětí opět stíhána svou vlastní antitézí a tak vzniká jen

nekonečná logická hra, která zase nic neřeší a vede jen k marnosti. Podstata poznání z tohoto stromu může tudíž spočívat také v té vnitřní diskurzivitě (rozpornosti), než v tom dobru a zlu samotném. Obsahuje totiž jen nekonečné větvení rozporů bez žádného živého jádra. Strom života je naopak založen na nesení a rozmnožení nových semen a tím také na návratu k výchozímu bodu – zdroji života. Mám za to, že jak konzervativně moralistní, tak i psychologický, nebo jakkoliv jinak (klasicky i moderně) filosofický pohled na samo POZNÁNÍ dobrého a zlého z tohoto biblického stromu, nemůže dát uspokojivý výklad.

Za prvé Bible neříká, že by toto Poznání bylo v zásadě lživé nebo amorální:

I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ na věky.“ Gen 3:22

Za druhé toto Poznání dobrého a zlého je v Písmu spojováno s velkým tajemstvím souvisejícím s lidskou nahotou a to nám přeci žádná filosofie nebo ideologie, ani jiný druh lidského poznání, pokud vím, nedává:

Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. Gen 3:6-7

Takové Poznání se opravdu více podobá autentickému prožitku při požití nějaké drogy, která také může (za asistence temných duchovních sil) otevřít oči do zakázaného duchovního světa, než aby znamenalo pouhou racionálně diskursivní úvahu.

Poznání lidské nahoty by se však nemělo spojovat s poznáním lidské sexuality. Zvířata se mohla vesele rozmnožovat už v ráji a nepotřebovala si k tomu uvědomovat svou nahotu. Možná, že si tím Poznáním Adam uvědomil svou biologickou příbuznost se zvířaty, ale zároveň s tím i svou duchovní nadřazenost nad nimi stvořenou k Božímu obrazu, což bylo v náhlém rozporu. Poznal, co netušil, že pozemský ráj ještě není NEBE, pro které měl být připraven teprve jedením ovoce ze Stromu života. Poznal, že jen tímto způsobem mohl být

nadpřirozeně Bohem proměněn z pozemšťana v nebešťana a jenom tak být připraven pro věčný život. Poznal, že v NEBI musí být pozemská nahota přikryta nebeskou svatostí, kterou ve své pozemské přirozenosti zatím nemohl mít. Dostalo se mu jen Poznání o těchto věcech, nikoliv těchto věcí samotných. To prostě vnitřně nezvládl a začal se stydět. V takovém stavu ale nemohl být připuštěn ke Stromu života, přestalo být technicky možné, aby nastoupil potřebný proces proměny, a aby tak mohl vejít do Božích příbytků v NEBI. Proto byl andělem přinucen od Stromu života odejít.

Přikláním se k těm názorům, které říkají, že Adam prostě spletl pořadí stromů, aplikoval do svého nitra nesprávný software a tím se to celé kouslo. Adam si tak nechal obsadit srdce lží od satana, kterému uvěřil a který má mistrovskou schopnost svým padlým duchem z každé dobré a třeba i Boží myšlenky vyrobit v lidském srdci modlu.

Adam se musel stydět ze dvou důvodů. Za prvé za svou neposlušnost Božího varování a porušení smlouvy života a tím i vztahu se samotným Bohem, což je morální rozměr viny. Styděl se ale i za to, že sám u sebe nezvládl to Poznání samo. Začal si uvědomovat, že samo pouhé Poznání nestačí, a že se tímto selháním jeho vnitřní pokoj nenapravitelně **porušil**. Morální hřích neposlušnosti způsobil fatální následek v „duchovně technické“ **porušenosti** člověka a tím i celého světa, který mu byl na počátku svěřen do správy. Právoplatným pánem a tedy samozvaným bohem tohoto světa se rázem stal satan.

Jak tedy jednoduše vyjádřit duchovní význam těchto dvou stromů?

Pokud zůstaneme u konzervativně moralistního pohledu, pak nutně uvidíme, že jeden z těchto stromů je dobrý (Strom života) a druhý je zlý (Strom poznání). Pak nám ale možná unikne, že na oba stromy opět hledíme jen prizmatem jednoho z nich, a že jíme zase jen ovoce ze Stromu poznání dobrého a zlého.

Pokud si ale všimneme, co tyto dva stromy spojuje, snadno zjistíme, že oba dva nabízejí člověku zdánlivě totéž: **Být jako Bůh**. Jeden nabízí: **být jako bůh vedle Boha** (Strom poznání), čili vědět to, co ví Bůh a druhý nabízí: **být skrze Boha v Bohu** (Strom života), čili narodit se skrze Boha do Boha a to vůbec není totéž. Narození známe z biologie a ne z fyziky nebo techniky, je tedy vždy věcí života samotného a není určeno intelektem.

V tom vidím hlavní biblické poselství o těchto dvou stromech. Každý strom jinak modifikuje náš vztah k Bohu a v důsledku vede do jiné pozice před Bohem. Strom života představuje Krista, který nás vede k tomu, abychom jedli z něho, abychom se tak skrze něho znovu narodili přímo do Boha. Když si do svého srdce ukládáme Kristova slova a sytíme tak ve svém nitru jeho Ducha, pak vlastně jíme ze Stromu života, máme život věčný a po smrti se ocitneme spolu s ním tam, kde je on.

Bůh dal člověku do srdce touhu po božství, ale satan ji zneužil k tomu, aby strhl člověka na svou stranu a dostal ho do svého postavení boha mimo Boha. Výklad pojmu „satan“ je totiž: „ten, kdo stojí v opozici“, nebo také „odpůrce“.

Diskursivní myšlení vždy vyžaduje jistý odstup a to je právě to, co se satanu velmi hodilo. Strom poznání se stále rozvětňuje v nekonečném **rozptylu**, čili k neustálému vzdalování se Bohu (i lidem) k jakési duchovní entropii a mrazivé prázdnotě. Strom života naopak nese ovoce lásky ke společnému **shromáždění** všeho živého k nebeské hostině. Ježíš řekl:

Kdo se mnou neshromáždí, rozptýluje.

Mat 12:30

Věřím, že Bůh oceňuje a žehná každý lidský zájem o hlubší Poznání třeba i stvořených věcí, ale nesmí to být poznání, které konkuruje Bohu a které si pak člověk snadno posadí jako smysl života na trůn svého srdce, na místě určeném jen Bohu.

Taková nauka se rychle stane modlou, která pak brání pravému Poznání Boha a jejíž odchylnost (rozptyl) od Boží cesty se obvykle projeví až po smrti, kdy lidská duše náhle zjišťuje, že není IN – v Bohu, ale OUT – mimo Boha.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Biologický život má ve vesmíru své pevné mantinely vymezující „podmínky života“.
Proč by totéž nemohlo platit i pro život věčný?
Proč by nemohly platit podobně reálné mantinely i pro mravní a duchovní život člověka,
jako ochrana jeho vztahu k NEBI a jeho Stvořiteli?

To, že duchovní svět nevidíme ani nevnímáme ještě neznamená,
že v něm nejsme, a že se nás také netýkají jeho „podmínky života“,
tentokrát toho věčného.

Protože duchovní svět prostupuje každé místo vesmíru
a informace se v něm váží ke každému slovu, které v něm lze kdekoliv vyslovit,
je možné,
že právě proto mohly být životně nebezpečné informace
volně dostupné i uvnitř zahrady pozemského ráje.

Vztah dobra a zla ze stromu poznání
může znamenat také logiku diskursivního (přebíhavého) způsobu myšlení,
které v důsledku vede jen k antagonismu mezi různými ideologiemi.

Pokud srovnáme, co měly tyto dva stromy v ráji společného,
snadno zjistíme, že oba dva nabízely člověku zdánlivě totéž:
Být jako Bůh.

Jeden nabízel: **být jako bůh vedle Boha** (Strom poznání), čili vědět to, co ví Bůh
a druhý nabízel: **být skrze Boha v Bohu** (Strom života),
čili narodit se znovu skrze Boha do Boha a to v důsledku vůbec není totéž.